

dle § 25 vl. nař. z 21. října 1922 č. 305 Sb. stížnost k stpú-u. Podléhá tedy toto opatření na straně státu, pokud stalo se obvodovou úřadovnou, instančnímu přezkoumání stpú-em dle cit. vlád. nař. vydaného v rámci § 8 zák. z 11. června 1919 č. 330 Sb.

Dle § 75 cit. náhr. zák. přípustna jest z opatření stpú-u stížnost »k rozhodčí komisi pro zaopatření zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (vl. nař. 7. prosince 1922 č. 374 Sb.). Tato rozhodčí komise, povolená řešiti shora uvedené soukromoprávní spory mezi stpú-em, v zastoupení státu na straně jedné a zaměstnanci na straně druhé, pověřená tedy kompetencí jinak řádným soudům příslušející, má charakter rozhodčího po rozumu § 599 a 577 a násl. c. ř. s. Opatřením stpú-u jest tedy pochod instanci vyčerpán, rozhodčí komise nepokračuje dále v postupu instancním, vznesení sporu na ni neděje se »opravným prostředkem v technickém slova smyslu, nýbrž jest — jak výše uvedeno — rozhodčím, stojícím mimo řádnou organizaci žal. úřadu, před nímž stpú jest právě tak stranou, jako zaměstnanec sám, a judikujícím na stížnost, které nutno přiznati charakter návrhu vzneseného na rozhodčího, aby zavedl řízení a vydal nález.

Za tohoto stavu věci nelze shledati, že by poučení žal. úřadu, že proti jeho rozhodnutí není »v řádné cestě instancní« opravných prostředků, bylo nesprávným, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4068.

Pozemková reforma: * Stpú není oprávněn řešiti spory, jež vzejdou v důsledku sjednaných nebo úřadem určených pachtovních podmínek mezi osobou na zabraném majetku hospodařící a vnucenými pachtýři (§ 63 příd. zák.).

(Nález ze dne 29. října 1924 č. 16.860).

Věc: Jan L. v S. proti státnímu pozemkovému úřadu o vnucený pacht.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Smlouvou pachtovní z 28. července 1922 najal st-l od panství . . . ského velkostatek S., a byla smlouva ta podle § 7 zák. schválena. St-l, dovoláváje se toho, že nebyl nikterak zavázán, aby vstoupil do smluv pachtovních, jež podle § 63 příd. zák. uzavřel jeho předchůdce v pachtu velkostatku s vnucenými pachtýři dne 5. dubna 1921 a 14. června 1921 na dobu šesti roků, žádal za provedení řízení za tím účelem, aby vnucení pachtýři buď uzavřeli s ním novou pachtovní smlouvu, odpovídající jeho vlastním závazkům vůči majiteli velkostatku, nebo pozemky mu po sklizni odevzdali.

Výměrem z 11. března 1924 sdělil mu žal. úřad, že o zvýšení pachtovního z pozemků propachtovaných dle § 63 příd. zák. podati jest žádost u rozhodčího soudu dle čl. 11 sjednané pachtovní smlouvy.

Žal. úřad tím, že odkázal st-le nař. výměrem na soudč. rozhodčí, odepřel pro svoji nepřislušnost vyhověti žádosti jeho za provedení ří-

zení s vnučenými pachtýři za tím účelem, aby buď sjednány byly nové smlouvy pachtovní, nebo byly zrušeny smlouvy dosavadní.

O stížnosti, pokud brojí proti tomuto odepření žádaného řízení, uvážil nss takto:

§ 63 zák. z 30. ledna 1920 č. 81 Sb. dal stpú-u právo přikázati osobě na zabraném majetku hospodařící, aby přenechala osobám tam uvedeným půdu do pachtu, a aby, nevyhoví-li tomuto příkazu, úřad sám, na místo ní, pozemky i podmínky pachtu určil.

Pravomoc ta v době vydání nař. rozhodnutí již pominula (§ 63, posl. odst. příd. zák. a vl. nař. z 19. listopadu 1920 č. 623 Sb., 17. prosince 1920 č. 665 Sb. a 21. dubna 1921 č. 171 Sb.). Nebyl proto žal. úřad oprávněn, i kdyby se jednalo o nový případ vnučeného pachtu, řízení žádaného zahajovati.

Avšak žal. úřad není ani oprávněn, aby řešil případné sporné otázky, jež vzejdou v důsledku sjednaných nebo úřadem určených podmínek pachtovních mezi osobou na zabraném majetku hospodařící a vnučenými pachtýři, neboť není zákona, jenž by stpú, jenž jest úřadem správním, byl k tomu zmocnil, aby o těchto soukromoprávních poměrech, jakými dotčené poměry pachtovní jsou, jurisdikci vykonával (viz i § 105 úst. listiny).

Nemohl proto ani s tohoto shlediska žal. úřad navrhovaného řízení zahájit.

Není tudíž nař. rozhodnutí v odporu se zákonem, a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

č. 4069.

Pozemková reforma: I. * Žádal-li třeba jen jeden ze spoluvlastníků zabraných nemovitostí, aby bylo uznáno, že objekt nějaký je dle § 3 a) záb. zák. ze záboru vyloučen, nemůže stpú, uděluje dle § 7 záb. zák. souhlas ke zcizení tohoto objektu, předepsati poplatek dle § 61 příd. zák., aniž dříve rozhodl, je-li zcizovaná nemovitost objektem dle § 3 a) záb. zák. či nikoli. — **II.** Že objekt vykazující náležitosti podle § 3 a) záb. zák. jest ze záboru vyloučen, může uplatnití také jen jediný ze spoluvlastníků jeho.

(Nález ze dne 29. října 1924 č. 18.649).

Prejudikatura: Boh. 929 adm. a jiné.

Věc: Ladislav E. v G. (adv. Dr. Bedřich Lorman z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o poplatek dle § 61 příd. zák.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lé prodali kupní smlouvou z 25. června 1923 firmě »Slovakia, všeobecná pojišťovací úč. spol. v Bratislavě« svůj dům čís. pop. — v Bratislavě. Kupující společnost zažádala dne 17. července 1923 u okr. soudu v Bratislavě o vklad práva vlastnického na koupeném domě. Okr. soud postoupil spisy župní komisi v Bratislavě za účelem souhlasu k tomuto zcizení. Tato předložila spisy obvodové úřa-